

за сигурното изпращане, така и за справедливото раздаване между нуждаещитѣ се тия помощи. Ние посочихме на Екзархията въ Цариградъ, на Пловдивската митрополия и другитѣ, както и на мѣстни нѣкои общини, като дадохме и имената на нѣкои отъ тѣхъ. Тукъ лордъ Меръ, който прѣдседателствуваше това събрание, се обърна вѣжливо къмъ насъ и ни попита, цѣла България ли прѣдставляваме ние или извѣстна само часть отъ нея, и дали, и въ единия и въ другия случай, ние имаме нужнитѣ прѣпорѣчителни писма. Запитване не до тамъ безосновно, най-вече като се разискваше такъвъ важенъ въпросъ за изпращане и раздаване въ България достатѣчни суми, събрани отъ волни помощи, но запитване, на което отговорътъ отъ насъ не можеше да се даде тѣй лесно съ една двѣ думи. Ограничихме се да кажемъ, че ние сме делегати на цѣлия български народъ, че за това ние имаме редовни писма, съ силата на които можахме да се прѣдставимъ и прѣдъ самия лордъ Дерби, че нашата мисия не е да трѣсимъ приврѣмenni помощи за сега пострадалитѣ отъ турскитѣ свирѣпства, а да ходатайствуваме прѣдъ великитѣ сили да отгърватъ веднажъ за всѣкога българския народъ отъ турското иго, отъ турскитѣ злини. Колкото за помощитѣ, които се събиратъ за жертвитѣ на тия турски свирѣпства, ние благодаримъ отъ страна на нашия народъ, но за тѣхъ ние не можемъ взе никаква отговорностъ отгорѣ си, а посочваме само пжтя, по който би могли тѣ да стигнатъ тамъ, дѣто наистина сж необходими. Слѣдъ тоя отговоръ и тия обяснения лордъ Меръ ни поблагодари отъ страна на съвѣта за показания отъ насъ пжть, каза ни че тѣ ще си послужатъ за тая цѣль и съ английскитѣ консули, дѣто ги има, пожела ни послѣ пакъ успѣхъ въ нашата мисия, като прибави да каже и тукъ, че колкото за освобождението на България отъ турското иго, това